

Η ΦΙΛΟΣΤΟΡΓΟΣ ΜΗΤΗΡ.

«'Ακουε υἱὲ παιδείαν πατρός σου καὶ μὴ ἀπόστη θεσμούς μητρός σου· στέφανον γὰρ χάριτων ἔξη σὴ κορυφῇ, καὶ κλειδὸν χρύσειον περὶ σφ' τραχήλω.»
 Παροιμίαι Σολομώντος.

'Εκδίδεται κατὰ Περπτην ὑπὸ Μ. Δ. Σακκοῦράγου.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΤΗΣΙΑ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ

'Εν 'Αθήναις	δραχ. 6.
'Εν ταῖς Ἐπαρχίαις	» 7.
'Εν τῇ Ἀλλοδαπῇ	» 10.

Αἱ συνδρομαὶ γίνονται.

- 'Εν 'Αθήναις παρὰ τῷ Ταχυδρομείῳ.
- 'Εν ταῖς Ἐπαρχίαις παρὰ τοῖς ΚΚ. ταχ. Ἐπιστάταις.
- 'Εν τῇ Ἀλλοδαπῇ παρὰ τοῖς Ἑλληνικοῖς Ταχυδρομείοις καὶ ἐν ἑλλείψει τούτων παρὰ τοῖς ΚΚ. Προξένοις.

Η ΛΕΥΚΑΝΘΕΙΣΙΑ ΚΟΜΗ ΕΚ ΤΟΥ ΦΟΒΟΥ.

Γάλλος τις ποιητής, ὀνομαζόμενος Λεμιέρρος, εἶχε τὴν κόμην τῆς κεφαλῆς του λευκὴν καὶ κατ' αὐτὴν τὴν νεότητά του. Καὶ ἰδοὺ διὰ ποίαν αἰτίαν, ὡς διηγεῖται αὐτὸς ὁ ἴδιος.

« Διορισθεὶς γραμματεὺς πρεσβείας τινός, ἐπορευόμεν μετὰ τοῦ πρέσβεώς μου εἰς τὴν θέσιν μου. Πρὸς δὲ τὸ ἐσπέρας μᾶς κατέλαβε τρομερὰ καταιγίς, καὶ κατεφύγομεν εἰς ἓν ξενοδοχεῖον μεμονωμένον ἐν τῷ μέσῳ τοῦ δάσους. Ἐδοκιμάσαμεν πολλὰς δυσκολίας διὰ νὰ τοποθετήσωμεν τοὺς ἵππους καὶ νὰ προμηθευθῶμεν μίαν κλίνην διὰ τὸν πρέσβυν. Ὅσον δι' ἐμέ ἐβλεπον, ὅτι ἡμῶν ἤναγκασμένος νὰ διέλθω τὴν νύκτα ἐπάνω εἰς καθήκλιαν. Λοιπὸν κατέλαβον τὸν τόπον μου, ἀλλ' ὄχι ἄνευ γογγυσμοῦ, καὶ μοῦ ἐξέφυγε νὰ εἶπω, ὅτι εὐχαρίστως ἤθελον δώσειν ἐν χρυσοῦν νόμισμα διὰ μίαν κλίνην. Ὅλοι εἶχον πλησιάσει, καὶ ἐγὼ ἐπλησίαζα ν' ἀποκοιμηθῶ, καθήμενος πλησίον μιᾶς καλῆς πυρᾶς· ἀλλ' αἴφνης ἠσθάνθην, ὅτι κάποιος μὲ ἐτράβα ἀπὸ τὸ φόρεμα, καὶ εἶδον πλησίον μου τὴν ὑπρέτριαν τοῦ ξενοδοχείου ἰσταμένην ὀρθίαν καὶ κρατοῦσαν εἰς χεῖρας λύχνον φέγγοντα ἀμυδρῶς—Τί τρέχει; ἀνέκραξα. — Κύριε, εἶπεν αὐτῆ, ἀληθῶς εἶπετε, ὅτι δίδετε ἐν χρυσοῦν νόμισμα; — Ἀληθέστατα, καλὴ μου κόρη. — Λοιπὸν! ἀκολουθήσατέ με. »

« Οὕτω προπορευομένη αὐτὴ μὲ ὠδήγησε δι' ἐνὸς μεγάλου κήπου εἰς μίαν σκιάδα (κιάσκι): ἀνοίγει μίαν θύραν, καὶ ἰδοὺ ἔμπροσθέν μου ἐν ὥρατον δωματίον, μὲ ὥρατα ἐπιπλα καὶ κλίνην καλῶς περιποιημένην. Τῆς ἔδωκα χαίρων τὴν ὑποσχεθεῖσαν ἀμοιβήν, καὶ αὐτὴ ἀπομακρύνεται πολλὰ εὐχαριστημένη. »

« Ὅταν ταξειδεύω, συνειθίζω νὰ ἀνασηκῶν τὸ στρώμα, καὶ τὴν συνήθειαν ταύτην δὲν παρέλειψα καὶ τώρα. Ὅθεν ἐσήκωσα τὸ στρώμα, καὶ ἐνῶ ἔφερα τὴν χεῖρα ἐντὸς αὐτοῦ διὰ νὰ ἀνακινήσω τὰ ἄχυρα, ἡ χεῖρ μου τί ἀπαντᾷ; πτώμα. Δὲν ἤξεύρω τί ἀπέγεινα κατὰ τὴν στιγμὴν ἐκείνην· ἀλλ' ἐν τῷ μέσῳ τῆς νυκτός εὐρέθην ἐξηπλωμένος κατὰ γῆς, εἰς τὸ σκότος. Ἄνεκάλεσα ὀλίγον κατ' ὀλίγον τὰς συγκεχυμένας ιδέας μου, καὶ συνελθὼν εἰς τὸν ἑαυτὸν μου ἠθέλησα νὰ βεβαιωθῶ, μήπως ὁ τρόμος, διὰ τὸν ὁποῖον ἔμεινα ἀναίσθητος, ἦτο πλάσμα τῆς φαντασίας μου. »

« Βοηθούμενος ἀπὸ τινος ἀκτῖνας φωτός, τὰς ὁποίας κατ' ἀρχὰς δὲν παρετήρησα, καὶ αἱ ὁποῖαι εἰσῆρχοντο ἔξωθεν διὰ μέσου τῶν χασμάτων τῆς θύρας τοῦ δωματίου, πλησιάζω εἰς τὴν κλίνην, χώνω καὶ πάλιν τὴν τρέμουσαν χεῖρά μου εἰς τὸ ἀχυρόστρωμα, καὶ δὲν μοῦ μένει πλέον ἀμφιβολία· ἡ χεῖρ μου ἤγγισε, καὶ μοῦ φαίνεται, ὅτι ἐγγίζει ἀκόμη πτώμα παγωμένον. »

« Ὀλίγον ἔλειψε νὰ λειποθυμήσω καὶ πάλιν. Σύρομαι πρὸς τὸ μέρος ὅπουθεν ἤρχετο τὸ φῶς, καὶ δὲν βλέπω τίποτε, ἀλλ' ἀκούω ψιθυρισμοὺς πολλῶν ἀνθρώπων· θέλω νὰ ἐξέλθω, ἀλλ' ἡ θύρα εἶναι κεκλεισμένη μὲ διπλὴν στροφήν, καὶ τὸ κλειδίον λείπει· ἀνοίγω τὸ παράθυρον, πλὴν καὶ αὐτὸ εἶναι πεφραγμένον διὰ σιδήρων. Τότε ἐφραντάσθην, ὅτι τετέλεσται δι' ἐμέ, ὅτι ἡ τελευταία μου στιγμὴ ἐπλησίασε. Δὲν μοῦ μένει πλέον ἄλλη ἐλπίς παρὰ τὸν Θεόν· πίπτω εἰς τὰ γόνατα, καὶ τὸν ἐπικαλοῦμαι ὄσον ἡδυνάμην ἐνθέρμως. »

« Ἀφοῦ ἐδεήθην, καὶ πολὺ μάλιστα, περὶ τὰ χαράγματα τῆς ἡμέρας ἐρρίψα τὰ βλέμματά μου πρὸς τὸ

παράθυρον, και στραφεις παρετήρησα τὸ κλειδίον τῆς θύρας και τὸν λύχνον ἐρρίμμένα κατὰ γῆς ἐκ τῆς τραπέζης, ἧτις ἀνεποδογυρίσθη, ὅτε ἐγὼ ἔπεσα. Ἄρπάζω τὸ κλειδίον, ἀνοίγω τὴν θύραν, τρέχω πρὸς τὸν πρέσβυν και τὸν ἐξυπνώ. Ὅλα δὲ ταῦτα ἐγένοντο ἐν ἀκαρεῖ. Ζεύγουσι τοὺς ἵππους εἰς τὴν ἄμαξαν και ἀναχωροῦμεν ἀκωλύτως· ἀλλ' ἐγὼ κατειχόμεν ἀπὸ τὴν ἐντύπωσιν τοῦ τρόμου ἐνόσω διετρέχονεν τὸ δάσος, και δὲν ἡδυνάμην νὰ λαλήσω. Ἄφοῦ ἐφθάσαμεν εἰς τὴν δημοσίαν ὁδὸν κατὰ τὴν ἀνατολὴν τοῦ ἡλίου, ὅσιν ἀνεφαίνετο λαμπρὸς εἰς τὸν ὀρίζοντα, κραυγὴ χαρᾶς ἐξέφυγεν αἰφνης ἐκ τοῦ βάθους τῆς καρδίας μου. Ὁ δὲ πρέσβυς στραφεις και ἰδὼν με κράζει· « Τί βλέπω; Εἶναι κατάλευκαι, αἱ τρίχες τῆς κεφαλῆς σου! — Ἄ! τοῦ εἶπον, τοῦτο βεβαίως εἶναι ἀποτέλεσμα τοῦ τρομεροῦ συμβάντος τῆς νυκτός. » Καὶ τότε τοῦ ἐδιηγῆθην τὴν ἱστορίαν τοῦ πτώματος, τὴν λειποθυμίαν και τοὺς κινδύνους μου. »

« Εὐθὺς ἀφοῦ ἐφθάσαμεν εἰς τὴν πλησιεστέραν πόλιν, ἐπαρουσιάσθην εἰς τὴν ἀστυνομίαν και παρέστησα τὸ πρᾶγμα. Παρευθὺς εἰκοσιν ἔφιπποι χωροφύλακες προσετάχθησαν νὰ μᾶς συνοδεύσωσιν εἰς τὸ ξενοδοχεῖον, τὸ ὁποῖον μετ' ὀλίγον περιεκυκλώθη. Συλλαμβάνουσι τὸν ξενοδόχον, τὴν γυναῖκά του και τοὺς ὑπηρέτας του. Τοὺς ἀνακρίνουσι, τοὺς ἀπειλοῦσιν, ἀλλὰ δὲν δύνανται νὰ μάθωσι τίποτε παρ' αὐτῶν. Τότε ἐγὼ φωνάζω. Ζητήσατε τὴν ὑπηρετρίαν και τὰ πάντα θὰ μάθητε, και οἱ ἔνοχοι θέλουσιν ἀποστομωθῆ. Ἡ ὑπηρετρία ὁμως ἦτο κρυμμένη και μετὰ ἱκανὴν ἔρευναν τὴν εὔρον εἰς τὸν χορτοβολῶνα, και τὴν συνέλαβον. Μόλις μὲ βλέπει, προσπίπτει εἰς τοὺς πόδας μου λέγουσα. « Συγχώρησόν με, συγχώρησόν με,

κύριε! σοῦ ἐπιστρέφω τὸ χρυσοῦν νόμισμα, και σοῦ φανερώνω τὰ πάντα. — Ποῖον ἦτο τὸ θῦμα, τὸ ὁποῖον εὔρον εἰς τὸ ἀχυρόστρωμα φονευμένον; — Φεῦ! κύριε, ἦτον Ἰουδαῖος. — Ἄχ! Θεέ μου, εἶπεν ἡ ξενοδόχος, πόσος θόρυβος γίνεται διὰ τίποτε· εἰς Ἰουδαῖος ἀπέθανε προχθὲς τὸ ἑσπέρας εἰς τὸ ξενοδοχεῖόν μας. Ὑπάρχει δὲ συνθήθεια μεταξὺ τῶν Ἰουδαίων ν' ἀφήνωσι τὸν νεκρὸν εἰκοσιτέσσαρας ὥρας εἰς τὴν κλίνην του· και φαίνεται ὅτι αὐτὸ τὸ διαβολοκόριτσο ἔβαλεν αὐτὸν εἰς τὸ ἀχυρόστρωμα διὰ νὰ κερδίσῃ τὸ χρυσοῦν νόμισμα. Οἱ δὲ ψιθυρισμοί, τοὺς ὁποίους ἤκουε τὴν νύκτα ὁ κύριος, ἦσαν δεήσεις ὑπὲρ τῶν ἀποθανόντων, τὰς ὁποίας ἀπηύθυνον πρὸς τὸν Θεὸν οἱ συγγενεῖς τοῦ Ἰουδαίου. »

« Αἱ ὁμολογίαι τῆς ξενοδόχου ἦσαν ἀκριβεῖς, και τὸ πρᾶγμα ἀπεδείχθη ἀληθές. Ἐμεινα κατεντροπιασμένος ἐνώπιον πάντων· ἀλλὰ πάντες ὠμολόγησαν, ὅτι και αὐτοὶ ἠθέλον πάθει τὰ ἴδια, ἐὰν ἦσαν εἰς τὴν θέσιν μου, και ὠμοσα νὰ μὴ πιστεύω πλέον τόσον εὐκόλως τὰ ἐξωτερικὰ φαινόμενα, χωρὶς νὰ ἐξετάζω κατὰ βάθος τὰ πράγματα. »

ΔΕΙΞΙΔΑΙΜΟΝΙΑΙ ΕΙΔΩΛΟΛΑΤΡΩΝ.

Διὰ νὰ ἐννοήσωμεν, ὧ φίλτατοι παῖδες, κάλλιον τὴν διαφορὰν μεταξὺ τῶν χριστιανῶν και εἰδωλολατρῶν, ἄς μεταβῶμεν διὰ μίαν στιγμὴν εἰς μίαν νῆσον, ἡ ὁποία ὀνομάζεται Ἀσκενσία, και κεῖται εἰς τὸν εἰρηνικὸν ὠκεανόν, δηλαδὴ τὸν ἓνα ἐκ τῶν πέντε ὠκεανῶν, ὅστις ἔχει τὴν Ἀμερικὴν πρὸς Ἀνατολὰς και τὴν Ἀσίαν πρὸς Δυσμὰς.

Ὅλοι γνωρίζομεν, ὅτι ἡμεῖς οἱ χριστιανοί, ὅταν ἀσθενήσωμεν, οἱ γονεῖς οἱ συγγενεῖς και οἱ φίλοι ἡμῶν φρον-

τῆς να φέρωσιν ἰατρὸν διὰ νὰ μᾶς ἐπισκεφθῆ, μᾶς περιποιῶνται νυχθημερόν, ἐκτελοῦσι τὰς παραγγελίας τοῦ ἰατροῦ κατὰ γράμμα, διανυκτερεύουσι πλησίον μας μήπως ζητήσωμεν τίποτε, προσκαλοῦσι τὸν ἱερέα διὰ νὰ δεηθῆ τοῦ Θεοῦ ὑπὲρ τῆς σωτηρίας μας καὶ πᾶν ἄλλο, τὸ ὁποῖον δύναται νὰ συντελέσῃ εἰς τὴν θεραπείαν τοῦ ἀσθενοῦς, γίνεται μὲ πολλὴν ἐπιμέλειαν καὶ ταχύτητα.

Ὅταν δὲ πάλιν κἄνεις ἐξ ἡμῶν ἀποθάνῃ, συνέρχονται πάντες οἱ φίλοι καὶ συγγενεῖς, ἐτι δὲ καὶ γείτονες, συλλυποῦνται τοὺς γονεῖς, τοὺς ἀδελφούς, τὰς ἀδελφάς, τὰ τέκνα τοῦ ἀποθανόντος, γίνεται ἡ ἐκφορὰ τοῦ νεκροῦ μὲ ὄλην τὴν θρησκευτικὴν τάξιν, καί, ἀναλόγως τῆς ἀξίας τοῦ ἀποθανόντος, ἐκφωνεῖται λόγος εἰς τὴν ἐκκλησίαν, λόγος εἰς τὸν τάφον του, καὶ συνοδεύεται ἕως ἐκεῖ ἀπὸ πλῆθος λαοῦ.

Εἰς δὲ τὸν τόπον ἐκεῖνον ὁ δυσυχῆς εἰδωλολάτρης πολλὰ ὀλίγην παρηγορίαν ἔχει, ὅταν ἦναι ἀρρώστος, καὶ ἀκόμη ὀλιγωτέραν, ὅταν ἀποθάνῃ. Διότι, ὅταν ἀρρώσθησῃ φαντάζεται, ὅτι περικυκλῶνεται ἀπὸ κακοποιᾶ πνεύματα, καὶ οἱ φίλοι του τὸν θέτουσιν ἐπάνω εἰς μίαν σκληρὰν ψιάθαν, καὶ τὸν φέρουσιν ἐκτὸς τῆς καλύβης του ἐν τῷ μέσῳ βῆτων, καὶ εἰς ἄλλους τόπους, ὅταν ἡ ἀσθένεια ἦναι μακρά, καὶ ἐκεῖ οἱ ἄνθρωποι του ἀρχίζουσι νὰ κραυγάζωσι, διὰ ν' ἀποδιώξωσι τὰ κακοποιᾶ πνεύματα. Πολλοὶ δὲ ἐξ αὐτῶν, ἀπὸ φόβον μήπως ἀποθάνωσι, κτυπῶνται, καὶ ἄλλοι πληγῶνονται ἐπικινδύνως διὰ ν' ἀπομακρύνωσι δῆθεν τὸν κίνδυνον. Δὲν ἀρέσκονται νὰ ἀσθενῶσιν εἰς τὰς οἰκίας των, διότι νομίζουσιν, ὅτι τὰ δαιμόνια θέλουσιν ἀνευρίσκει αὐτοὺς εὐκολώτερον. Τὴν στιγμὴν δὲ κατὰ τὴν ὁποίαν ἀποθνήσκει τις, σκάπτουσι τὸν λάκκον του, περιτυ-

λίσσουν αὐτὸν μὲ σινδόνας, καὶ τὸν ρίπτουσιν ἐκεῖ μετὰ σπουδῆς· τότε οἱ μοιρολόγοι, καθήσαντες ὀλόγυρα εἰς τὸν νεωστὶ ἀνοιχθέντα λάκκον, ἐκβάλλουσι τρομερωτάτους ὀλολυγμούς, κράζοντες, « Διὰ μᾶς ἀφίνεις τόσον γρήγορα; » « Δὲν μᾶς ἀγαπᾶς. » « Δὲν πιστεύομεν νὰ ἦσαι δυσηρεστημένος μὲ ἡμᾶς. » « Θὰ ἔχῃς πλοῦτη εἰς τὸν καβά. »—Ρίπτονται τουφέκια, καὶ μάλιστα τὴν νύκτα, διὰ νὰ ἀποδιώξωσι τὰ πονηρὰ πνεύματα, καὶ φοβεραὶ κραυγαὶ ἐκπέμπονται διὰ πολλοὺς μῆνας ἀπὸ τὸν ἀρχηγόν των μοιρολόγων, ὡσάκις ἐνθυμῶνται τοὺς ἀποθαμμένους. Τοιαύτη εἶναι ἡ πίστις τῶν εἰδωλολατρῶν. Παρατηρήσατε, παιδία μου, ὅτι οἱ δυσυχεῖς οὗτοι καὶ ζῶντες εὐρίσκονται τεταραγμένοι ὑπὸ δεισιδαιμονιῶν, ἔντρομοι καὶ δυστυχεῖς, καὶ ἀσθενοῦντες, ἐγκαταλελειμμένοι καὶ ἀπεριποίητοι, ἀποθνήσκουσιν ἄνευ οὐδεμιᾶς ἐλπίδος παρηγορητικῆς περὶ μελλούσης ζωῆς.

ΤΑ ΜΙΚΡΑ ΚΟΡΑΣΙΑ ΚΑΙ Ο ΟΝΟΣ.

Ἡ Φανῆ, ἡ Ἑλένη καὶ ἡ Ἀθηνᾶ, ἦσαν τρία ἐράσματα κοράσια, τὰ ὁποῖα ἠγαπῶντο ἀναμεταξύ των εἰλικρινῶς. Οὐδεὶς ποτε ἤκουσεν αὐτά, νὰ ὀμιλῶσι τὸ ἐν κατὰ τοῦ ἄλλου δυσἀρέστως· ἀλλὰ πάντοτε ἔζων μὲ ἀγάπην καὶ ὁμόνοιαν. Πλησίον τῆς οἰκίας, εἰς τὴν ὁποίαν κατῴκουν τὰ κοράσια ταῦτα, ἦτο εἷς ὠραιὸς καὶ κατᾶσκιος δρομίσκος, ὅπου ἐπετρέπετο εἰς αὐτὰ νὰ περιπατῶσι. Μίαν ἡμέραν ὅτε αὐτὰ ἐπεριπάτουσαν, εἶδον δεμένον εἰς ἓν δένδρον ὠραιον ὄνον, ὅστις ματαίως προσεπάθει νὰ φθάσῃ ὀλίγα τρυφερὰ χόρτα, τὰ ὁποῖα εἶχον φυτρώσει εἰς τὸν ἐκεῖ πλησίον τοῖχον.

Τὰ κοράσια εἶδον αὐτὸν καὶ ἡ Φανὴ ἀνέκραξε· «Πτωχέ μου ὄνε, θέλομεν σέ βοηθήσει νὰ φάγῃς ὀλίγον.»

«Ναί, θέλομεν κάμει τοῦτο.» ἐπαγέλαβον ὁμοῦ ἡ Ἀθηνᾶ καὶ ἡ Ἑλένη· καὶ ἀμέσως ἡ Ἀθηνᾶ ἐξέβαλε τὸν ἐξ ἀχύρου πῖλόν της, καὶ ἔτρεξαν ὅλα ὁμοῦ διὰ νὰ γεμίσωσιν αὐτὸν ἀπὸ χόρτον, τὸ ὅποιον καὶ ἔφερον εἰς τὸν ὄνον.

Ὁ πτωχὸς ὀνηλάτης Ἰάκωβος ἐχάρη διὰ τὴν φιλο-
 θρωπίαν τῶν κορασιῶν πρὸς τὸ ζῶόν του, καὶ εὐχαρίστη-
 σεν αὐτὰ ὅσον ἡδύνατο καλλίτερα. Ἐπίσης καὶ τὰ μι-

κρὰ κοράσια ἐχάρησαν πολὺ διὰ τὴν φιλόθρονον πρᾶ-
 ξίν των.

Ὁ ὄνος, μικροὶ μου ἀναγνώσται, εἶναι ζῶον τετράπο-
 δον, τὸ ὅποιον διακρίνεται ἀπὸ τὸν ἵππον ἰδίως ἀπὸ τὰ
 μεγάλα αὐτία του, ἀπὸ τὴν φουντωτὴν οὐράν του κατὰ
 τὸ ἄκρον, καὶ ἀπὸ τὸν μαῦρον σταυρόν, τὸν ὅποιον ἔχει
 εἰς τὰς ὠμοπλάτας του. Κατάγεται ἀπὸ τὰς μεγάλας
 ἐρήμους τῶν ἐνδοτέρων τῆς Ἀσίας, ὅπου εὐρίσκεται
 ἀκόμη εἰς ἀγρίαν κατάστασιν καὶ εἰς ἀναριθμητὰ κοπά-
 δια, τὰ ὅποια καταβαίνουν ἀπὸ τὴν ἄρκτον πρὸς μεσημ-
 θρίαν, ἐν καιρῷ χειμῶνος.

Ἐκαστος γνωρίζει πόσον χρησιμώτατον ζῶον εἶναι ὁ
 ὄνος εἰς τὸν ἄνθρωπον, καὶ μάλιστα εἰς τοὺς πτωχοὺς
 χωρικοὺς, οἱ ὅποιοι δὲν ἔχουσι τοὺς τρόπους νὰ θρέψω-
 σιν ἵππους· εἶναι ζῶον ὑπομονητικόν, καὶ ἔνεκα τῆς ἐγκρα-
 τείας του, διότι καὶ κληματίδας ξηρὰς τρώγει, εἶναι ἰσχυ-
 ρότερον ἀπὸ τὸν ἵππον καὶ ὑποκείμενον εἰς ὀλιγωτέρας
 ἀσθενείας παρ' αὐτόν, καὶ ζῆ ἀπὸ 15 ἕως 20 ἔτη.

Ἐπάρχει καὶ ἐν ἄλλο ζῶον, τὸ ὅποιον ἔχει πολλὴν
 ὁμοιότητα μὲ τὸν ὄνον καὶ ὀνομάζεται ζέβρας, ἡ ὄνος
 βραδῶτός· διότι ἔχει καθ' ὅλον του τὸ σῶμα ὀριζοντίους
 γραμμὰς λευκάς καὶ μαύρας μὲ πολλὴν κανονικότητα.
 Τὸ δέρμα του κατεργαζόμενον εἶναι δυνατώτατον.

Γνωρίζω μερικὰ παιδία, τὰ ὅποια ἐπιθυμοῦσι νὰ ρί-
 πτωσι λίθους κατὰ τοῦ ὄνου, ἢ νὰ βραδίξωσιν αὐτόν, ὅταν
 πηγαίνωσιν εἰς τὸν περίπατόν των.

Πόσον καλλίτερον θὰ ἦτο, ἐὰν ἐπραττον, ὡς ἐπραξαν
 τὰ μικρὰ ἐκεῖνα καὶ ἀξιαγάπητα κοράσια, καὶ ἐὰν ἐφέ-
 ροντο φιλοθρώπως καὶ εὐγενῶς εἰς ὅλα τὰ ἀσθενῆ πλά-
 σματα τοῦ Θεοῦ!

Εὐχόμεθα, ὥστε ὅλοι οἱ μικροὶ ἀναγνώσται τῆς « Φιλοστόργου μητρός » ὄχι μόνον νὰ μὴ βλάβτωσι τὰ ζῶα, ἀλλὰ καὶ νὰ τὰ περιποιῶνται, ἀφοῦ μάλιστα ὁ Θεὸς τὰ ἔδωκεν εἰς ἡμᾶς διὰ νὰ χρησιμεύωσιν εἰς τὰς ἀνάγκας μας, πρὸς δὲ τούτοις καὶ νὰ τὰ προστατεύωσιν ἀπὸ τὰς κακοπραγίας τῶν παραλυμένων καὶ κακοήθων παιδιῶν.

Γ. Δ. Σ.

Ο ΟΠΩΡΟΚΛΕΠΤΗΣ.

Ἐν παιδίον χωρικοῦ ὀνομαζόμενον Ἰωάννης ἦτο τὸσον λαίμαργον καὶ ἐπίμονον εἰς τὰ ἐλαττώματά του, ὥστε οἱ γονεῖς του δὲν ἠδύναντο νὰ τὸ διορθώσωσιν ἂν καὶ ἦτο ἑνδεκαετής καὶ ἐπήγαινε πρὸ δύο ἐτῶν εἰς τὸ σχολεῖον, ἐξέφευγεν ὅμως πολλάκις καὶ ἐπήγαινε μὲ ἄλλα παραλυμένα παιδιά διὰ νὰ κλέπτωσιν ὀπωρικά εἰς τοὺς πέριξ κήπους, ὅπου ἐπήδων τοὺς φράκτας, κατέσπαζον τὰ δένδρα καὶ κατερήμωνον τοὺς κήπους. Τὸ δὲ ἑσπέρας ὁ Ἰωάννης ἐπέστρεφεν εἰς τὴν πατρικὴν οἰκίαν, μὲ ἐνδύματα κατεσχισμένα, μὲ πληγωμένας χεῖρας, καὶ μὲ στόμαχον γεμάτον ἀπὸ ἀπίδια καὶ μῆλα κλοπιμαῖα. Τὰ παιδιά τῶν χωρικῶν στοχάζονται, ὅτι τὸ νὰ γεμίση τις τὰ θυλάκιά του ἀπὸ καρπῶν τῶν γειτόνων, ἢ νὰ πάρῃ ἓν μῆλον, ἢ καρύδια, δὲν εἶναι κλοπὴ, καθὼς τὸ νὰ σταματᾷ τις τοὺς διαβάτας μὲ τὴν βίαν καὶ νὰ παίρῃ τὰ χρήματά των. Ἄλλὰ καὶ τὸ ἓν καὶ τὸ ἄλλο εἶναι κλοπὴ καὶ ληστεία· τὰ δὲ καλῶς ἀναθετραμμένα παιδιά μισοῦσι καὶ ἀποστρέφονται τὰς τοιαύτας πράξεις.

Ἄλλ' ὁ Ἰωάννης δὲν ἦτο ἐξ αὐτῶν, ἂν καὶ ἀνῆκεν εἰς καλοὺς γονεῖς, οἵτινες ἔλυποῦντο διὰ τὰς κακὰς του συνηθείας.

Μίαν ἡμέραν καθ' ἣν ὑπῆγε νὰ κλέψῃ μόνος του εἰς ἓνα ὠραιὸν κήπον, ὅπου ἐσυνείθιζε νὰ πηγαίῃ μὲ τοὺς συντρόφους του, καὶ εἰς τὸν ὅποιον εἶχεν εἰσέλθει ἀπὸ τὸν τοῖχον, ἠθέλησεν, ἀφοῦ ἔφαγε τοὺς ὠραιότερους καὶ καλλιτέρους καρπούς, νὰ γεμίση καὶ τὰ θυλάκιά του ἐπὶ σκοπῷ τοῦ νὰ τοὺς κρύψῃ ὅταν ὑπάγῃ εἰς τὴν οἰκίαν, ὑπὸ τὸ ἀχυρόστρωμά του διὰ νὰ ἔχη νὰ κριτσανίξῃ καὶ τὴν νύκτα.

Ἀναβάς εἰς ἓνα χονδρὸν κλάδον ἀπιδέας ἐξηκολούθει ἀσυστόλως νὰ κόπῃ, ὅτε εἶδεν ἐρχόμενον μακρόθεν τὸν ἰδιοκτήτην τοῦ κήπου, ὅστις τὸν εἶχε φοβηρίσει ἄλλοτε, ὅτι ἂν τὸν συνελάμβανεν ἐπ' αὐτοφόρῳ ἤθελε τὸν ξυλοφορτώσει πλουσιοπαρόχως. Τρομασμένος ὁ Ἰωάννης θέλει νὰ καταβῇ ταχέως, ἀλλ' ἐξέφυγεν ὁ πούς του, χάνει τὴν ἰσορροπίαν καὶ κρημνίζεται ἀπὸ τὸ ὕψος τοῦ δένδρου· εὐτυχῶς σκαλώνει τὸ φόρεμά του εἰς ἓνα κλάδον· καὶ ἐπειδὴ τὸ ὕφασμα ἦτο νέον καὶ στερεόν, μένει κρεμασμένος εἰς τὸν ἀέρα, καὶ πίπτουσι ἐκ τῶν θυλακίων του καὶ τὰ ἀπίδια, ὡς βεβαία ἀπόδειξις τοῦ ἐγκλήματος.

Τὸ παιδίον ἦτο τόσῳ τρομασμένον ἐκ τῆς κινδυνώδους θέσεώς του καὶ ἐκ τῆς προσεγγίσεως τοῦ κυρίου τῶν καρπῶν, ὥστε δὲν ἠδύνατο, ἂν καὶ ἐπεθύμει, οὔτε νὰ φωνάξῃ οὔτε νὰ κλαύσῃ. Ἦκουε τὴν ἀπειλητικὴν φωνὴν τοῦ κυρίου, ὅστις ἤρχετο κρατῶν σηκωμένον τὸ ραβδίον του, διότι ἦτο ἄνθρωπος βίαιος καὶ σκληρός, καὶ τίποτε δὲν ἠδύνατο νὰ ἀπαλλάξῃ τὸν Ἰωάννην ἀπὸ τῆν ἐπαπειλοῦσαν αὐτὸν τιμωρίαν.

Μὲ βλέμματα καταπεπληγμένα, μὲ τεταμένας χεῖρας ἐπερίμενε κατακέφαλα κρεμασμένος ὁ Ἰωάννης τὴν τύχην του, καὶ διὰ πρῶτην ἰσως φορὰν μετενόει διὰ τὴν κακὴν

του διαγωγῆν, ἥτις τὸν παρέσυρεν αὐτοῦ. Ἄλλα δὲν ἐτελείωνον ἐδῶ τὰ δεινά του.

Ὁ ἰδιοκτήτης τῶν ὠραίων ἐκείνων ἀπιδίων τὸν ἐφθασε τέλος πάντων καὶ τοῦ ἔδωσε μὲ τὸ ραβδίον του ἀρκετοὺς ραβδισμοὺς εἰς τοὺς πόδας, ὥστε ὁ καλὸς μας Ἰωάννης ἐξέβαλλε γοεράς κραυγὰς καὶ παρεκάλει θερμῶς ζητῶν συγχώρησιν, ἀλλὰ ματαίως.

Ἄφοῦ τὸν ἐξυλοφόρτωσεν ἀρκετά, τὸν ἐξεκρέμασε, τὸν ἐβγαλεν ἔξω τοῦ κήπου, προσθέσας ἐτι ἱκανὰς κατακεφαλιάς, αἱ ὁποῖαι μόναι ἤρκουσαν νὰ τιμωρήσωσι τὴν πράξιν του. Ὁ Ἰωάννης ὤμοσεν, ἀλλ' ὀλίγον ἀργά, ὅτι δὲν θὰ τὸν συλλάβωσι πλέον.

Ἐπῆγε κουτσαίνων εἰς τὴν οἰκίαν του, καὶ ἐξεμυστηρέυθη τὸ δυστύχημά του εἰς τὴν μητέρα του, ἥτις τὸν ἐνόμισε ἡμισερωμένον, τόσον ἐκούτσαينه.

Κατεκλίθη μὲ πυρετόν, διότι ἡ ἀγωνία τοῦ φόβου καὶ τὰ ξυλοκοπήματα ἐπέφερον τὸν πυρετόν. Ἄλλ' αὕτη ἡ ἀσθένεια τὸν ὠφέλησεν. Ἐσυλλογίσθη τὰ παρελθόντα πταίσματά του καὶ εἶδε πόσον ἦσαν αἰσχρά.

Οἱ γονεῖς του ἀγανακτήσαντες κατ' ἀρχὰς διὰ τὴν σκληρότητα τοῦ κυρίου, εἶδον μετὰ χαρὰς, ὅτι ὁ Θεὸς μετεχειρίσθη αὐτὸ τὸ μέσον, διὰ νὰ διορθώσῃ τὸ τέκνον των ἀπὸ τὴν κλίσιν πρὸς τὴν κλοπὴν. Ὁ Ἰωάννης πολλάκις ὠνειρεύθη, ὅτι ἦτο κρεμασμένος εἰς τὸν κλάδον τῆς μεγάλης ἀπιδέας, ἥτις τὸν ἔσωσεν ἀπὸ τρομερὰν πτώσιν διὰ νὰ τὸν παραδώσῃ εἰς τὴν ἀδυσώπητον μάστιγα τοῦ παρωργισμένου κυρίου. Αὕτη ἡ περίστασις ἤρκεσε νὰ τὸν κάμῃ νὰ ἀποστραφῇ τὴν ἀκράτητον κλίσιν του εἰς τὸ νὰ κλέπτῃ ὀπωρικά, περιφερόμενος μὲ τὰ παραλυμένα ἐκεῖνα παιδία καὶ ἔκτοτε ἐσωφρονίσθη ἀκο-

λουθῶν τακτικῶς τὸ σχολεῖον, καὶ εὐχαριστῶν τοὺς γονεῖς του μὲ τὴν καλὴν διαγωγὴν του.

Φανή I. K.

ΠΕΡΙ ΚΟΡΑΛΙΟΥ.

Ἀπὸ τὰ πολυτιμότερα προϊόντα τῆς θαλάσσης εἶναι οἱ μαργαρίται, περὶ τῶν ὁποίων ἄλλοτε θὰ σὰς λαλήσω, καὶ τὸ κοράλιον, τὸ ὁποῖον εὐθὺς τώρα θὰ σὰς περιγράψω.

Οἱ ἀρχαῖοι, φίλτατα κοράσια, ἐνόμιζον ὅτι τὸ κοράλιον εἶναι φυτόν, τὸ ὁποῖον βλαστάνει ἐπάνω εἰς λίθους, ἐντὸς τῆς θαλάσσης, καθὼς βλέπομεν, ὅτι καὶ εἰς τοὺς βράχους βλαστάνουσι διάφορα δένδρα καὶ εἶχον δίκαιον νομίζοντες τὸ τοιοῦτον· διότι ἡ ρίζα του ἢ νὰ εἴπωμεν κάλλιον ἢ βάσις του (ἐπειδὴ δὲν εἰσέρχεται ἐντὸς τῶν βράχων) εἶναι τῶντι προσηκολλημένη στερεῶς ἐπάνω εἰς λίθους πάντοτε. Ἄλλ' ἠπατώντο, διότι πρὸ ἐνὸς περίπου αἰῶνος, δηλαδὴ πρὸ ἑκατὸν ἐτῶν, ἀνεκάλυψαν, ὅτι τὸ κοράλιον εἶναι ζωόφυτον, τούτῃστι μετέχει καὶ ἀπὸ ζῶων καὶ ἀπὸ φυτῶν.

Καὶ ἀπὸ φυτῶν μὲν μετέχει, διότι τὸ σχῆμά του εἶναι ὅμοιον μὲ θάμνον, ἔχοντα μὲν κλάδους, ἀλλ' ὄχι καὶ φύλλα· οἱ δὲ κλάδοι αὐτοὶ εἶναι ἄπειροι καὶ κλίνουσιν ὄχι πρὸς τὰ ἔξω, ἀλλὰ κυρτοῦνται πρὸς τὸ μέρος τοῦ στελέχους τοῦ δενδρυλλίου τούτου, τὸ ὁποῖον λαμβάνει μέγεθος τὸ πολὺ ἀπὸ εικοσιπέντε ἕως πεντήκοντα ἑκατοστόμετρα, δηλαδὴ τὸ ἥμισυ τοῦ μέτρου, σπανίως δὲ καὶ ὅλον τὸ μέτρον, τὸ ὁποῖον μεταχειρίζεσθε εἰς τὴν ἰχνογραφίαν σας.

Ἀπὸ ζῶων δὲ μετέχει, διότι τὸ ὑποτιθέμενον τοῦτο φυτόν, κατασκευάζεται ἀπὸ ἄπειρον πλῆθος συνηκολλημένων ζωῶντων, τὰ ὁποῖα ὀνομάζονται πολυπόδια, καὶ τὰ ὁποῖα εἶναι τόσον μικρὰ ὥστε διὰ νὰ τὰ διακρίνη τις πρέπει νὰ ἔχῃ τὸ ἐργαλεῖον ἐκεῖνο, τὸ ὁποῖον ὀνομάζεται μικροσκοπίον· διότι δι' αὐτοῦ τοῦ ἐργαλείου δύναιται καὶ μία κόκκος ἄμμου νὰ παρουσιασθῇ εἰς τοὺς ὀφθαλμοὺς μας ὡς λεπτοκάρυον.

Ἐν τούτοις ἂν καὶ παρατήρησαν, ὅτι ὑπάρχει τὸ ζωύφιον τοῦτο εἰς τὸ κοράλιον, δὲν ἠδυνήθησαν ἀκόμη νὰ ἐξιχνιάσωσι τὸν τρόπον τῆς κατασκευῆς. Τοῦτο μόνον γνωρίζομεν, ὅτι ἐπάνω εἰς τὴν ἐπιφάνειαν τοῦ ζωοφύτου τούτου ὑπάρχουσιν ἄπειρα τρύπαι, εἰς ἐκάστην τῶν ὁποίων εὐρίσκεται ἓν πολυπόδιον ζωύφιον, τὸ ὁποῖον σχηματίζει μίαν τιτανώδη, δηλαδὴ ἀσβεστώδη οὐσίαν, ἀπὸ τὴν ὁποίαν κατασκευάζεται τὸ κοράλιον. Ὅλαι δὲ αἱ τρύπαι αὐταί, ὅπου ὑπάρχουσι τὰ ζωύφια, εἶναι σκεπασμένοι ἀπὸ μίαν σκέπην ἐπίσης τιτανώδη καὶ μυξώδη, ἣ ὁποία εἶναι, διὰ νὰ εἰπώμεν οὕτω, ἣ τροφή τῶν ζωυφίων τούτων, ἐκ τῶν ὁποίων ἓν μόνον ἂν λάβῃ τροφήν, καὶ τὰ λοιπὰ τρέφονται.

Αὕτη δὲ ἡ γλοιώδης οὐσία, ἀποσπάται εὐκόλως εὐθὺς ἀφοῦ τὸ κοράλιον ἐξέλθῃ τῆς θαλάσσης ὅταν ὁμως ξηρανθῇ, τότε στερεοῦται τόσο πολύ, ὥστε γίνεται ὡς μάρμαρον, καὶ διὰ νὰ τὴν ἀποσπάσωμεν κινδυνεύομεν νὰ χάσωμεν τὰ ὠραιότερα κοράλια, τὰ ὁποία σκεπάζονται ἀπὸ αὐτὴν τὴν ὕλην.

Πολλάκις τὸ κοράλιον εὐρισκόμενον ἐντὸς σπιλάδων ἐν τῇ θαλάσσῃ ἔχει τὴν ρίζαν του εἰς τοὺς θόλους αὐτῶν, καὶ οἱ κλάδοι του διευθύνονται πρὸς τὰ κάτω διὰ τοῦτο ἐνόμισαν πολλοί, ὅτι πάντοτε τὸ κοράλιον ἔχει τὴν ἐναντίαν διεύθυνσιν ἀπὸ τὰ φυτὰ ὡς πρὸς τὴν βλάστησιν ἢ ἰδέα των ὁμως αὕτη εἶναι λανθασμένη, διότι εἶδον πολλάκις κοράλια, φυτρωμένα ὡς τὰ λοιπὰ δένδρα, ἔχοντα δηλ. τὴν ρίζαν πρὸς τὰ κάτω καὶ τοὺς κλάδους πρὸς τὰ ἄνω.

Τὸ χρῶμα τῶν κοραλίων εἶναι τριῶν εἰδῶν, κόκκινον βαθύ, κόκκινον ἀνοικτόν, καὶ ροδόχρουν, τὸ ὁποῖον εἶναι καὶ σπανιώτατον. Ὑπάρχει καὶ ἓν ἄλλο εἶδος, χρώματος λευκοκιτρίνου, τὸ ὁποῖον ὁμως δὲν χαίρει ὑπόληψιν, καὶ σπανίως τὸ μεταχειρίζονται εἰς τὸ ἐμπόριον.

Τὸ κοράλιον τὸ ὁποῖον μεταχειρίζονται οἱ Ἴταλοί, τὸ ἐξάγουσιν ἀπὸ τὰς θαλάσσης τῆς Μεσσηνίας, πόλεως τῆς Σικελίας. Οἱ τόποι ὅπου ἀλιεύεται τὸ κοράλιον διαιροῦνται εἰς δέκα μέρη, ἐκ τῶν ὁποίων εἰς μόνον τὸ ἓν συγχωρεῖται νὰ ἀλιεύωσι. Διότι ἡ κυβέρ-

νησις τῆς Σικελίας ἐξέδωκεν αὐστηρὰς διαταγὰς νὰ μὴ ἀλιεύωσι τὸ κοράλιον εἰς ἄλλα μέρη παρὰ τὰ προσδιορισμένα πρὸς τὸν σκοπὸν τοῦτον, καὶ τοιοῦτοτρόπως νὰ μὴ ἐμποδίζηται ἡ βλάστησις τοῦ κοραλίου ἰδίῳτι χρειάζονται ἐννέα ἕως δέκα ἔτη διὰ νὰ μεγαλώσῃ τόσο, ὅσον νὰ γενῆ καλὸν εἰς ἀλιείαν. Καὶ εἰς τὴν Βαρβαρίαν, δηλαδὴ εἰς τὰ βόρεια παράλια τῆς Ἀφρικῆς, ἀλιεύουσιν ἐπίσης τὸ κοράλιον, τὸ ὁποῖον μεταφέρουσιν εἰς τὴν Γαλλίαν. Παρατηρήθη δὲ, ὅτι τὰ καλλίτερα κοράλια εὐρίσκονται εἰς τὰς ἡσύχους θαλάσσης.

Οἱ κοραλισταί, δηλαδὴ οἱ ἀλιεῖς τῶν κοραλίων, ζητοῦσι ταῦτα μέχρι δέκα ἕως δώδεκα ὄργυιῶν βάρους, ποτὲ δὲ κατωτέρω τῶν εἰκοσιπέντε ὄργυιῶν διότι ὅσον περισσότερο καταβαίνει τις ἐντὸς τοῦ ὕδατος, τόσο εἶναι μικρότερον τὸ κοράλιον.

Τὸ ἐργαλεῖον διὰ τοῦ ὁποίου ἀλιεύουσιν αὐτὸ εἶναι τὸ ἐξῆς. Εἰς τὸ ἄκρον ἐνὸς μακροῦ σχοινίου ὑπάρχουσι δύο δυναταὶ βάρβδοι προσδεδεμένοι σταυροειδῶς εἰς τὰ ἄκρα τῶν βάρβδων τούτων περιτυλιγμένων μὲ καννάβιον ἢ στουπίον κρέματα ἀνὰ ἓν δύκτιον μὲ πλατείας θυλειὰς ἐσχηματισμένον ὡς σάκκος ἀνοικτός. Οἱ ἀλιεῖς, ἀφοῦ περιφέρωσι τὸ ἐργαλεῖον τοῦτο εἰς τοὺς βράχους, ὅπως γνωρίζουσι, κατορθώνουσι νὰ ἀποσπάσωσι τεμάχια κοραλίου, τὰ ὁποία προσκολλῶνται ἢ εἰς τὸ καννάβιον ἢ εἰς τὸ δύκτιον.

Πολλὰ ἐξ αὐτῶν πίπτουσι καὶ εἰς τὴν θάλασσαν, καὶ τότε πλέον εἶναι ἔργον τῶν βουτηκτῶν διὰ νὰ τὸ συναζώσιν, οἱ ὁποῖοι εἰσδύουσιν εἰς τὴν θάλασσαν ἐντὸς καλαθίου γεμάτου ἀπὸ σφαιρας ἢ βαρεῖς λίθους καὶ κατασκευασμένου ἀπὸ λυγαριᾶν εἰς σχῆμα κυλίνδρου, ὡς τὰ βαρέλια, μὲ τὰ ὁποία προμηθεύομεθα τὸ νερὸν ἀπὸ τὴν βρύσιν. Ἡ ἐργασία αὕτη εἶναι δυσκολωτάτη, ἐπειδὴ ἕκαστος βουτηκτῆς δὲν δύναται νὰ μείνῃ ἐντὸς τοῦ ὕδατος περισσότερο τοῦ λεπτοῦ τῆς ὥρας, ἢ καὶ ἐνὸς καὶ ἡμίσεως τὸ πολὺ. Εἶναι πρὸς τούτοις καὶ ἐπικίνδυνος, δὲ ὅτι πολλοὶ ἐκ τῶν δυστυχῶν τούτων ἀλιέων γίνονται βροχῆ ἐνὸς θαλασσίου θηρίου ὀνομαζομένου καρχαρίου.

Μὲ τὸ κοράλιον κατασκευάζουσιν ἄπειρα κοσμήματα, οἷον, περι-

δέρατα, βραχιόλια, ἐνώτια (σκολαρίκια), σταυρούς, κομβολόγια, κομ-
βία, μαχαίρια διὰ τὰ χαρτία καὶ τόσα ἄλλα πράγματα, τὰ ὅποια
εἶναι ἐξαιρετος στολισμός· οἱ δὲ χαράκται καὶ οἱ σκαλισταὶ εὐρί-
σχουσιν ἱκανὴν ἐργασίαν ἀπὸ αὐτά. Ἐξήτησαν νὰ κατασκευάσωσιν
οἱ τεχνῖται τὸ κοράλιον καθὼς κατεσκεύασαν καὶ τοὺς ψευδεῖς μαρ-
γαρίτας, ἀλλ' ὁ πλεόν ἄπειρος ὀφθαλμὸς δύναται νὰ διακρίνη τὸ
φυσικὸν κοράλιον, ἀπὸ τὸ τεχνητόν. Ἐπὶ πολλὰ ἔτη ἔδιδον εἰς αὐτὸ
θαυματοουργικὴν δύναμιν, ὅτι δηλ. ἐθεράπευε τὴν βασικνίαν, ἔμα-
ταίωνε τὴν μαγείαν κλπ. Ἀλλ' ἡ τοιαύτη ιδιότης τοῦ κοραλίου δὲν
πιστεύεται πλεόν τὴν σήμερον.

ΜΕΤΡΙΟΦΡΟΣΥΝΗ ΕΠΑΜΙΝΩΝΔΟΥ ΤΟΥ ΘΗΒΑΙΟΥ.

Ὁ Ἐπαμινώδης στρατηγὸς τῶν Θηβαίων καὶ εἰς τῶν ἐνδοξο-
τέρων ἀνδρῶν τῆς Ἑλλάδος ἐπνεληθὼν εἰς τὰς Θήβας, ἀφ' οὗ κατε-
τρόπως τοὺς Σπαρτιάτας εἰς τὴν πεδιάδα τῶν Λεύκτρων κώμης
τῆς Βοιωτίας, κατηγορήθη, ὅτι ἐκράτησε τὴν στρατηγίαν τέσσα-
ρας μῆνας παρὰ τὸν προσδιωρισμένον χρόνον. Καὶ ἠθώθη μὲν ἀφ' οὗ
ἐλάλησεν ἀξιοπροεπῶς καὶ παρέστησε ἐνώπιον τοῦ δικαστηρίου τὰ
μεγάλα του κατορθώματα, ἀλλ' οἱ ἐχθροὶ του πρὸς περιφρόνησιν κα-
τώρθωσαν νὰ τοῦ ἀναθέσωσι μίαν ὑπηρεσίαν πολλὰ πτωχὴν ὡς πρὸς
αὐτόν· αὕτη δὲ ἦτο ἡ τελεαρχία δηλ. ἐπιστατία ἐπὶ τῆς καθαριό-
τητος τῶν ὁδῶν. Ἀλλ' ὁ μέγας οὗτος ἀνὴρ, οὐχὶ μόνον δὲν δυτη-
ρεστήθη διὰ τὴν ὑπηρεσίαν ταύτην, ἀλλὰ τοσοῦτον ὕψωσεν αὐτὴν
διὰ τῶν προσπαθειῶν του ὥστε, ἐνῶ πρότερον ἐδυσιγλεύοντο νὰ δε-
χθῶσι τοιαύτην θέσιν, μετὰ τὸν Ἐπαμινώδαν συνερίζοντο τίς πρῶτος
νὰ λάβῃ ταύτην. Διότι ἔλεγεν ὅτι ἡ θέσις δὲν τιμᾷ τὸν ἄνθρωπον,
ἀλλ' ὁ ἄνθρωπος τὴν θέσιν.

Αἱ συνδρομαὶ πέμπονται διὰ Ταμιακοῦ Γραμματιῦ εἰς τὸν ἐκδό-
την Μ. Δ. Σακκήρραφον.

Οὐδεμία συνδρομὴ πληρώνεται ἄνευ ἀποδείξεως τοῦ ἰδίου ἐκδότου.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ.

1. Ἡ λευκανθειῖτα κώμη ἐκ τοῦ φόβου. — 2. Δεισιδαιμονίαι εἰδω-
λολατρῶν. — 3. Τὰ μικρὰ κοράτια καὶ ὁ ὄνος μετὰ εἰκονογραφίας.
— 4. Ὁ ὀπωροκλέπτης. — 5. Περὶ κοραλίου. — 6. Μετριοφροσύνη
Ἐπαμινώδου τοῦ Θηβαίου.

ΤΥΠΟΙΣ ΦΙΛΟΜΟΥΣΟΥ ΛΕΣΧΗΣ.